

עק"פ 45811/04/23 - ערן קוסקאס נגד פאדי חטיב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עק"פ 45811-04-23 קוסקאס נ' חטיב

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
מבקש	ערן קוסקאס ע"י ב"כ עו"ד יאיר פולדש
נגד	
משיב	פאדי חטיב ע"י ב"כ עו"ד ג'ומעה חלאילה

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת ביניים בדבר הוצאות בסך 3000 ₪ שהושתו על נקבל (המבקש) במסגרת קובלנה פלילית (ק"פ 66092-05-20).

ההחלטה בדבר ההוצאות ניתנה על ידי כב' השופט אבישי כהן, סגן נשיא, ביום 30.1.23. זאת, בשולי החלטתו הדוחה טענות מקדמיות שונות שהעלה הנקבל. ההוצאות הושתו בגין אי התייצבות לשני דיונים שהיו קבועים בתיק, כאשר נמצא שהנקבל התייצב לדיונים רק לאחר שהוצא נגדו צו הבאה.

המבקש עותר להאריך את המועד להגשת הערעור, בטענה כי בתקופה בה ניתנה ההחלטה לא היה מיוצג, לאחר שחרור עורך דינו הקודם. נטען כי רק לאחר התקשרות המבקש עם עורך דין חדש, עמד על זכות הערעור על החלטת ההוצאות.

המשיב מתנגד למתן הארכה בטענות עובדתיות ומשפטיות שונות, ואף סבור שההוצאות הוטלו בדין.

אולם, טענתו העיקרית היא שאין זכות לערער על החלטה להשית הוצאות במסגרת הליך פלילי, ודינה של החלטה כזו כדין כל החלטת ביניים בהליך פלילי, שאינה נדונה אלא בסוף ההליך. בהקשר זה מפנה ב"כ המשיב לפסק הדין שניתן בדעת רוב בער"פ 8481/21 **כליפה כהן נ' מדינת ישראל** (11.9.22), הקובע עקרון זה בבירור, בעיקר ביחס להחלטת בדבר הוצאות המתקבלות מכוח תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, ובמודע הופכת את ההלכה שנקבעה לכאורה בפסק הדין הקצרצר שניתן בהסכמה ברע"פ 4504/17 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (24.7.17), (ראו גם דנ"פ 6453/22 **כליפה כהן נ' מדינת ישראל** (9.1.23)).

ההחלטה בענייננו, הנוגעת לביטול שני מועדי דיון, ניתנה בבירור מכוח סמכות בית משפט קמא לפי תקנה 21 הנ"ל. שכן, ההוצאות הוטלו בגין כך ש"נדחה מועד המשפט בשל מעשה או מחדל של בעל הדין", כלשון התקנה.

טענת ב"כ המבקש היא שיש להבחין בין ההלכה שנפסקה בפרשת **כהן** לבין ענייננו, באשר שם דובר בהוצאות לטובת אוצר המדינה, בעוד שכאן מדובר בהוצאות לטובת צד פרטי, הקובל. נטען כי, בניגוד להליכים פליימס המנוהלים על ידי המדינה, אם יזוכה המבקש, הדרך היחידה לקבל את הוצאותיו תהיה על ידי תביעה אזרחית, על כל הכרוך בכך.

עוד הודגש על ידי ב"כ המבקש כי השתתפות הוצאות בהליך פלילי היא נדירה, נעשית במשורה, וראוי להשתמש בסמכות זו רק במקרים בהם הדבר נדרש באופן מובהק. לשיטתו, לגופה של ההחלטה להשית הוצאות, שגיאתו של בית משפט קמא ברורה, ואף בכך יש כדי להצדיק את ערעור הביניים, והארכת המועד לצורך כך.

שני הצדדים הסכימו כי ההחלטה בעניין זה תיתן על יסוד הכתובים, ללא דיון.

דין

לאחר עיון, החלטתי לדחות את הבקשה להארכת המועד.

ההלכה שנפסקה בדעת הרוב בפרשת **כהן** ברורה, והבקשה לדיון נוסף עליה - נדחתה. הלכה זו, אף שעומדת בניגוד להתנהלות שהייתה מקובלת בעבר, היא ההלכה המחייבת, ואין בלתי.

לא מצאתי ממש בטענה שיש מקום להבחין בין קובלנה פלילית לבין אישום פלילי לעניין זה. אף לא ירדתי לסוף דעתו של ב"כ המבקש בטענה כי עליו יהיה להגיש תביעה אזרחית להשבת הוצאותיו, הרי גם בהנחה שהמבקש יזוכה בהליך הקובלנה, תעמוד לו בסוף הדרך זכות ערעור על החלטת ההוצאות. זאת, כפי שהמדינה כמאשימה, או הקובל הפלילי, רשאים לערער על החלטת הוצאות נגדם, אף לאחר הרשעה וענישה כבקשתם בערכאה ראשונה. בלשונו של השופט מינץ (סעיף 23 לחוות דעתו בפרשת **כהן**): "קבלת עמדתו של בעל דין בסוף ההליך אינה מיתרת את טענותיו, ככל שישנן, כלפי ההחלטה להטיל עליו הוצאות במסגרת ההליך. עובדה זו מחייבת לטעמי את המסקנה כי בעל דין שחויב בהוצאות במסגרת ההליך, רשאי להגיש בסוף ההליך ערעור על ההחלטה, אף מקום בו הוא אינו רשאי או מעוניין להגיש ערעור על פסק הדין הסופי. כל מסקנה אחרת תביא לשלילת זכות הערעור מבעל הדין".

בהעדר אפשרות לערער בשלב הביניים על ההחלטה בדבר ההוצאות, ממילא אין מקום להאריך המועד להגשת ערעור כזה, והבקשה להארכת המועד - נדחית.

בקשת המשיב להשית הוצאות בגין הליך הבקשה בערכאה זו - נדחית גם היא.

השתתפות הוצאות בהליך פלילי שמורה למקרים מיוחדים וחריגים בהם התנהלות צד היא בעייתית באופן מיוחד. השתתפות הוצאות, אף במצבים כאלה, נעשה במשורה. זאת, במיוחד במקרים בהם ההוצאות אינן מושתות מכוח תקנה 21, אלא מטעם אחר. הגשת בקשה להארכת מועד, רחוקה מכך מאוד, אף אם הבקשה נדחית לגופה.

התוצאה היא אפוא, שהבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נדחית, ללא צו להוצאות.

עותק ההחלטה יועבר לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ' אייר תשפ"ג, 11 מאי 2023, בהעדר הצדדים.